

покровителство на дѣтето си, не смѣеше да отстѣпи отъ него, отъ страхъ да не би магията да изчезне и да го нападнатъ пакъ страшнитѣ терзания на съмнението.

Срѣдъ шума на вѣтъра, на пѣтя се чу гърмежъ отъ пайтонъ, па се спотаи.

— Тя е! каза си Каржиновъ, но почувствова, че ще се удуши отъ вълнение.

Слѣдъ една минута той позна стѣпките на Калиопи. Вратата се отвори и тя влѣзна.

Каржиновъ, исправенъ, като истуканъ, вперилъ очи въ жена си. Тя разбра какво означава тоя погледъ.

— Да, каза тя сопнато и сърдито, като си развръзваше ротондата, не щяхъ да ти обадж, не щяхъ да те питамъ и излѣзохъ! Така ми бѣше кефа, така направихъ . . .

Въ тие дързки думи, въ тоя безочливъ тонъ на Калиопи се криеше виноватостъ на гузенъ човѣкъ, който си туря маската на искусствено негодование, за да обезоружи друго. Но Каржиновъ нищо не заблѣжи. Той, смаенъ, чакаше да чуе обяснението, което съставяше за него въпросъ на животъ и на смръть.

— Къдѣ бѣше? попита той съ сухъ, трепетенъ гласъ.

— Съ любовникътъ си бѣхъ! каза тя ожесточено — напусти ме!

— Калиопи! извика Каржиновъ, и падна на колѣни прѣдъ жена си.

